wälja kõikide loomade werd maitsma ja lubas siis, kui nad jälle kuiwa maad saawad näha, seda looma, kellel kõige magusam weri on, maole toiduks. Kihulane lendas laewast wälja, et oma peremehe käsku täita. Pääsukene aimas juba, kelle weri kõige magusam on ja lendas nägemata laewast wälja kihulasele järgi. Kihulane tuli temale tee peal wastu ja pääsukene küsis: Noh, kulla õele, kelle weri on siis nüüd kõige magusam? Kihulane kostis: eks inimese weri. Pääsukene ütles: Pista oma keel wälja, sul on keele peal puruke. Niipea kui kihulane keele wälja ajas, krapsti! napsas pääsukene keele maha. Nüüd es saa kihulane enam kõnelda — enne weeuputust rääkisiwad ka kõik elajad — ja lendas nõnda laewa, pääsukene kaasas. Noa küsis kihulase käest: Kelle weri oli nüüd kõige magusam? Kihulane tegi: pinnn, pinnn! ta ei saanud rääkida, sest pääsukene oli ju keele ära hammustanud. Noa ütles imestates: Mis see kihulane seal piniseb, sellest ei saa keegi aru. Pääsukene, kes seal ligidal oli, ütles: Mina mõistan, mis ta räägib. Noa pööras ennast pääsukese poole ja ütles: Pajata, mis kihulane räägib: Pääsukene kostis pinnn, pinn pinn tähendab: konnade ja hiirte weri on kõige magusam. Nüüd ütles Noa maole: konnad ja hiired on sulle siis toiduks.

Sest ajast saadik sööb madu konne ja hiiri. Aga inimene tänab pääsukest, oma kallist heategijat sellega, et ta teda iga kewade suure rõõmuga wastu wõtab, temale tänutunnistuseks oma majade juure pesitamiseks aset annab ja teda hoiab kui oma silmatera. Sellest ep se: pääsukese suur usaldus ja julgus inimeste wastu tulebgi.

Waimulik muinasjutt.

Kui peawanem Abraham Beersebasse oma telgi oli üles löönud, ehitas tä ka altari ja tahtis Issanda nimest jutlust ütelda. Sest waim tema sees oli elawaks kaewuks, mis sügawusesse ei wõinud jääda, waid wälja keema ja jootma pidi seda, kellel jänu on. Aga ülsgi ei tahtnud altari ümber koguda. Karjased nägiwad püha kohta, aga nad ei peatanud oma karjadega, waid läksiwad mööda; nõndasama ka kaupmehed, kes oma kaamelitega ei seisatanud, waid wäsimata oma teed edasi töttasiwad. Siis ütles Abraham: „Ma tean, mis ma tahan teha, et nad siin kauem wiibiwad“, — ja ta istutas palju kallid puid

altari ümber, wiigi- ja tatlipuid, mandli- ja wiinapuid, mis oma oksadega endid altari kohal ühendasiwad ja alla rippusiwad. Õõsel tuliwad Jumala inglid ja walasiwad eluwee kaewust istutatud puude peale wet. Ja enne weel kui aasta otsa jõudis, rippusiwad kõiksugu wiljad altari kohal oksade küljes. Sest ajast saadik ei läinud enam ei karjased, kaupmehed ega kütid altarist ilma seisatamata mööda. Abraham palus neid oma puude wilusse ja söötis neid oma aia wiljadega ja rääkis seal juures ainsast tõsisest Jumalast, kõige asjade Loojast ja Ülespidajast, kes inimestele nii palju häid ja kallid wiljasid on lasknud kaswada.